

2) Vai arī ir jāuzskata, ka tie ir pakalpojumi, kam atbilstoši Direktīvas 2006/112 44. pantam nodoklis tiek uzlikts vietā, kurā pakalpojuma saņēmējs, kuram tiek sniegti pakalpojumi, saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai kur viņam ir pastāvīgs uzņēmums, vai — ja tāds nav — vieta, kur ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta vai parastā dzīvesvieta.

(¹) OV L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 30. martā iesniedza *Bundesgerichtshof* (Vācija) — *Salzgitter Mannesmann Handel GmbH/SC Laminorul SA*

(Lieta C-157/12)

(2012/C 184/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Salzgitter Mannesmann Handel GmbH*

Atbildētāja: *SC Laminorul SA*

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (¹) 34. panta 4. punkts attiecas arī uz gadījumu, kad “nesavienojamais” nolēmums ir pieņemts tajā pašā dalībvalstī (sprieduma valstī)?

(¹) OV 2001, L 12, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2012. gada 10. februāra spriedumu lietā T-32/11 *Verenigde Douaneagenten/Komisija* 2012. gada 11. aprīlī iesniedza *Verenigde Douaneagenten BV*

(Lieta C-173/12 P)

(2012/C 184/07)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Verenigde Douaneagenten BV* (pārstāvis — *S.H.L. Moolenaar*)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz:

- atcelt spriedumu saskaņā ar šajā apelācijas sūdzībā norādīto pamatojumu;
- piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzības pamati un galvenie argumenti

1) **Pirmie divi apelācijas sūdzības pamati** attiecas uz kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi konstatējot, ka atbildētāja pareizi esot nonākusi pie secinājuma, ka preču pārvadājumu sertifikāti EUR.1 esot izsniegti, pamatojoties uz eksportētāja nepareizu faktu izklāstu.

Turklāt Vispārējā tiesa esot pamatojusies uz atsevišķām vēstulēm *Departement van Economische Zaken* (Ekonomikas ministrijai) vēl 2,5 gadus pirms faktiskās izvešanas, par kuru esot vairākas interpretācijas, kā arī uz maldīgi nesvarīgu kumulēšanas regulējuma piemērošanu, turklāt Vispārējā tiesa esot atstājusi bez ievērības faktu, ka pašas iestādes to uzskata par ļoti sarežģītu.

Vienlaikus Vispārējā tiesa neatzīstot, ka Nīderlandes muitas iestādes tiesvedībā *Gerechthof te Amsterdam* būtu paskaidrojušas, ka tās nevarot pierādīt, ka attiecīgo preču pārvadājumu sertifikātu EUR.1 izsniegšana esot izskaidrojama ar eksportētāja nepareizu faktu izklāstu.

2) **Trešais un ceturtais apelācijas sūdzības pamats** attiecas uz kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi konstatējot, ka Kirasao muitas iestādes preču pārvadājumu sertifikātu EUR.1 izsniegšanas dienā neesot zinājušas vai tām nav bijis jāzina, ka uz attiecīgajām precēm neesot attiecies atvieglojumu režīms.

Vispārējā tiesa savos apsvērumos atstājot bez ievērības faktu, ka preču pārvadājumu sertifikātu EUR.1 izsniegšanas nolūkā Kirasao *Departement van Economische Zaken* eksportētāja uzņēmumā esot veikusi vismaz vienu pārbaudi. Turklāt Vispārējā tiesa neatzīstot, ka Kirasao muitas iestādes, izsniedzot preču pārvadājumu sertifikātus EUR.1, pārbaudīja attiecīgā cukura izcelsmi kopsakarībā ar tā pārstrādāšanu, lai tādējādi pārbaudītu izvēlēta regulējuma atbilstību.

Turklāt Vispārējā tiesa neievērojot to, ka preču pārvadājumu sertifikātus EUR.1 muitas iestādes esot izsniegušas, pamatojoties uz izcelsmes apliecinājuma veidlapām A (turpmāk tekstā — “veidlapa A”), uz kuru pamata nevarot notikt preču pārvadājumu sertifikātu EUR.1 izsniegšana.